

Thomas Sture paa Hellevedgaard

Henrik Ussing "Det gamle Als"

Thomas Sture paa Hellevedgaard var en stor og statelig Mand. Han byggede i 1552 et prægtigt Slot, som han kaldte Østerholm. Skønt han fra først af var en formuende Mand, kostede Slottet ham mere, end han kunde bære, og han kom i stor Pengeforlegenhed. Da han en Nat vandrede om nede ved Stranden og grublede over sin fortvivlede Stilling, saa han med eet en dejlig Kvindeskikkelse siddende paa en stor Sten ude i Vandet. Hendes Haar flød i store Bølger ned over de nøgne Skuldre; hendes smukke Øjne skinnede i Maanelyset; men den nederste Del af hendes Legeme var skjult af Vandet. Thomas Sture stod som forstenet ved dette Syn; men Kvinden aabnede sin Mund, og det lød saa yndigt, da hun talte. »Stolte Ridder«, sagde hun, »jeg har længe ventet dig; jeg ved, hvad der trykker dig; men vil du give mig din Kærlighed, vil jeg give dig Guld i Mængde, og alting vil lykkes for dig«.

Skønt Sture var gift, lod han sig daare af Havfruen, og fra nu af blev han en rig Mand; men han maatte møde nede ved Stranden ved den grønne Bro, hver Gang han fra Slottet hørte hendes Sang, og han fik tre Børn med hende. Da Thomas Sture blev ældre, begyndte han at angre sin ugudelige Gerning; men Havfruen havde ham da helt i sin Magt. Han gik da i sin Sjælenød til **Præsten i Notmark** og skriftede sin Synd. Præsten raadede ham til at skænke Kirkerne i Ketting og Notmark hver en Klokke, for naar hun hørte Klanger af Klokker, der var købt for hendes eget Guld, vilde hun nok gaa til havs og ikke vise sig mere.

Thomas Sture fulgte Raadet. Hver af de to Kirker fik sin Klokke, og da deres Malmtoner første Gang havde lydt, var Havfruen borte og Fortryllelsen hævet. Klokkerne hænger endnu hver paa sin Plads og bærer Thomas Stures Navn.

Om Thomas Sture og Havfruen blev der i sin Tid sunget en Vise.